

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **L. V.**, zast. Mgr. Martinem Rybníkářem, advokátem, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2022, č. j. KUUK/025883/2022/DS/FD, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 6. 10. 2022, č. j. 58 A 3/2022-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský úřad Louny (dále též „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 13. 8. 2021, č. j. MULNCJ 60856/2021, sp. zn. MULN/8613/936/2020/OS-PD/KO, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), a uložil mu trest pokuty ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 10. 8. 2020 v 08:55 hodin na silnici D7 – Postoloprty u 56 km ve směru na Prahu z nedbalosti při řízení vozidla tov. zn. Audi A8, reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 80 km/h stanovenou svíslou dopravní značkou č. B 20a – „Nejvyšší dovolená rychlost“, jelikož mu byla silničním laserovým rychloměrem LaserCam4 naměřena rychlost 139 km/h, po zohlednění odchylky $\pm 3\%$ byla jeho rychlost 134 km/h, tj. překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 54 km/h.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce jako opožděné.

[3] Nadepsaným rozsudkem pak Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[4] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku opožděnosti odvolání stěžovatele proti rozhodnutí městského úřadu. Městský úřad totiž doručil své rozhodnutí na adresu trvalého pobytu stěžovatele prostřednictvím fikce doručení. Stěžovatel však v průběhu

přestupkového řízení požádal městský úřad, aby mu bylo doručováno na jinou adresu, kde v té době stěžovatel fakticky pobýval, a fikce doručení proto nemohla nastat, neboť městskému úřadu bylo známo, že se na této adrese stěžovatel nezdržuje a že žádá o doručování veškeré korespondence na adresu svého faktického pobytu. Skutečnost, že si stěžovatel nemůže na adrese svého trvalého pobytu vyzvedávat poštu, vyplývala také z potvrzení pracovní neschopnosti, které stěžovatel zaslal městskému úřadu. Městskému úřadu nic nebránilo v tom, aby listiny zasílal stěžovateli na jeho doručovací adresu, aby se s nimi mohl seznámit, případně mohl stěžovatele prostřednictvím e-mailové zprávy upozornit, že mu příslušné listiny zaslal na adresu trvalého pobytu, aby stěžovateli bylo známo, že jeho žádosti o doručování veškerých písemností na doručovací adresu vyhověno nebylo a že si musí zajistit vyzvednutí zásilek na adrese svého trvalého pobytu. Městský úřad však nic takového neučinil a místo toho zvolil takový postup, že mu muselo být známo, že se stěžovatel s městským úřadem zasílanými listinami nebude moci seznámit.

[5] Za další pochybení městského úřadu stěžovatel označil, že stěžovateli neumožnil účast u ústního jednání o projednání přestupku. Rozhodnutí městského úřadu podle stěžovatele neobsahuje údaje a náležitosti, aby bylo možné přezkoumat, zda skutek byl správně právně kvalifikován, jelikož z něj nevyplývá, zda v projednávaném případě byla dopravní značka určující nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h umístěna na obou stranách silnice. Vytkl žalovanému opomenutí skutečnosti, že dopravní značka omezující v daném úseku rychlost na 80 km/h se nacházela v místě, kde bylo více jízdních pruhů, a mohlo se tak velmi jednoduše stát, že stěžovatel nemusel dopravní značku umístěnou na pravé straně vozovky přes vozidla jedoucí souběžně s ním vidět.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel uvádí v kasační stížnosti skutečnosti, se kterými se již žalovaný i krajský soud dostatečně vypořádali. Setrval na své právní argumentaci a ztotožnil se s právním názorem krajského soudu.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (což je také nyní projednávaná věc), pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[9] Vymezením neurčitěho právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již NSS zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu NSS posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci *mezinárodní ochrany*, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, což je i nyní projednávaná věc. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti

pokračování

kasační stížnosti (srov. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27). Ustanovení § 104a tak lze aplikovat i na nyní projednávanou věc.

[10] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto NSS i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. Kasační stížnost tudíž NSS přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to *i)* z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo *ii)* v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[11] V projednávané věci soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[12] Podle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.*

[13] Stěžovateli lze přisvědčit potud, že v posuzované věci je rozhodnou právní otázkou včasnosti jeho odvolání proti rozhodnutí městského úřadu. Stěžovatel v kasační stížnosti v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že e-mailem ze dne 5. 4. 2021 městský úřad požádal o doručování na jinou adresu, než je adresa jeho trvalého pobytu. Zcela však opomíjí, že tento e-mail nebyl podepsán zaručeným elektronickým podpisem a nebyl ani ve lhůtě 5 dnů stanovené v § 37 odst. 4 správního řádu jakkoli potvrzen či doplněn. Stěžovatelem v kasační stížnosti zmíněné potvrzení o pracovní neschopnosti bylo vystaveno dne 7. 12. 2020, stěžovatel jej uplatnil ve své omluvě z jednání nařízeného na 9. 12. 2020, a není proto ve vztahu k doručování rozhodnutí městského úřadu ze dne 13. 8. 2021 relevantní.

[14] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud zcela přílehavě poukázal na rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70, č. 2041/2010 Sb. NSS, v němž zdejší soud judikoval, že „[p]odání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě - internetu - bez zaručeného elektronického podpisu podle § 37 odst. 4 správního řádu z roku 2004 je úkonem způsobilým vyvolat právní účinky jen za podmínky jeho následného doplnění (do 5 dnů) některou z kvalifikovaných forem podání, tj. písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, aniž by přitom bylo nutné k takovému doplnění podatele vyzývat“, na rozsudek téhož soudu ze dne 23. 3. 2012, č. j. 4 Ads 5/2012-16, dle kterého „stěžovatelce vyplývala povinnost doplnit či potvrdit své podání učiněné elektronickou formou bez zaručeného elektronického podpisu přímo ze zákona, tedy z ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, a proto nebylo povinností správního orgánu vyzývat ji k doplnění či potvrzení jejího podání. Pokud tak správní orgán prvního stupně učinil, bylo to toliko projevem jeho dobré vůle...“, a na rozsudek ze dne 7. 1. 2021, č. j. 8 As 193/2020-30, v jehož bodu 11 zdejší soud konstatoval, že podání musí být učiněno v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu.

„Musí být tedy učiněno v zákonem uvedené formě, nebo alespoň do 5 dní v takové formě doplněno jinak se k danému podání nepřihlíží.“

[15] Krajský soud v návaznosti na výše uvedená judikaturní východiska konstatoval, že jelikož stěžovatel podání ze dne 5. 4. 2021 nepotvrdil v souladu s postupem uvedeným v § 37 odst. 4 správního řádu, městský úřad k jeho obsahu správně nepřihlížel. S ohledem na to, že mu nebyla řádně sdělena jiná adresa pro doručování než ta, která byla evidována v informačním systému evidence obyvatel, doručoval stěžovateli i nadále všechny písemnosti včetně svého rozhodnutí na adresu trvalého bydliště stěžovatele. Krajský soud navázal, že zásilka obsahující rozhodnutí městského úřadu byla dne 16. 8. 2021 uložena a připravena k vyzvednutí. Stěžovatel byl k jejímu vyzvednutí vyzván. Zákonné podmínky pro doručení fikcí byly splněny a rozhodnutí městského úřadu bylo stěžovateli řádně doručeno dne 26. 8. 2021. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného ohledně běhu odvolacího lhůty, tj. že odvolací lhůta začala běžet dne 27. 8. 2021 a marně uplynula dne 10. 9. 2021. Odvolání stěžovatele odeslané datovou schránkou dne 27. 9. 2021 tak nebylo podáno včas. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný rozhodl správně, když odvolání jako opožděné dle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl, neboť bylo podáno po uplynutí lhůty k podání odvolání. K dalším žalobním námitkám se již nevyjadřoval, neboť správní soud je oprávněn přezkoumávat pouze skutečnost, zda se jednalo o opožděné či nepřípustné odvolání a zda byl stěžovatel zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.

[16] V situaci, kdy stěžejní argumentace stěžovatele zpochybňující závěr žalovaného o opožděnosti odvolání stěžovatele neobstála, se již Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud nezabýval dalšími námitkami stěžovatele vznesenými v kasační stížnosti.

[17] Výše uvedenému posouzení krajského soudu nelze nic vytknout, jelikož krajský soud správně aplikoval konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu na skutkové okolnosti případu, které ostatně stěžovatel v kasační stížnosti nijak nerozporuje. V posuzovaném případě zároveň nejsou dány žádné okolnosti, které by mohly vést k překonání dosavadní judikatury. V postupu krajského soudu nelze shledat ani žádné jiné pochybení. Z tohoto důvodu nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat nepřijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

[18] Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému nevznikly náklady přesahující náklady jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2023

Mgr. Aleš Roztočil

pokračování

předseda senátu